

Dokský zpravodaj

Mariánský rybník u Obory

srpen

2005

telského domu, zdali cítí nějakou vinu za jeho smrt, tak celkem arogantně a bezcitně odvětila, že si náplň svých pracovních povinností plní beze zbytku.

Není to tak dlouho, kdy jsem sama byla svědkem podobné situace u nás a jenom díky šťastné náhodě, že dotyčný pan M. R., jenž je silný diabetik, měl dostat zpátky nějaké peníze, tak do jeho pokoje vstoupila, dílem štěstěny, paní pečovatelka, která jej našla pod stolem chroptícího, bez známek života. Příjezd sanitky a následný pobyt v nemocnici zachránil život člověka.

Napadá mě v této souvislosti, že vlastně nerozumím označení: Dům s pečovatelskou službou. Pečovatelská služba tedy spočívá pouze v tom, že lidé dostanou obědy v kastrůlcích a na přání se jim vypere a donese nákup? Nestálo by za úvahu vnést do tohoto každodenního rituálu kousek lidskosti, a to právě v podobě, že se navíc nad rámec svých pracovních povinností proběhnu po jednotlivých pokojích a podívám se, zdali ti lidé něco nepotřebují a jestli vůbec žijí?

Nejspíš se teď na mě děvčata z pečovatelského domu budou dívat skrz prsty, ale pokud bude tento můj příspěvek malým krůčkem ke zlepšení mezilidských vztahů, pak mi to stojí i za to!

Jana Pomahačová

Hovoříme s...

Vážení čtenáři,

tímto příspěvkem si Vám redakce Dokského zpravodaje dovoluje nabídnout sérii tematicky podobných rozhovorů se zajímavými lidmi dnešních Doks, Starých Splavů a dalších připojených obcí. V následujících vydáních Dokského zpravodaje se obrátíme na zajímavé a významné občany našeho města a položíme jim několik zdanlivě prostých otázek.

Doufáme, že Vás tato nová rubrika zaujme, a rádi uvítáme Vaše podněty k dotazům a výběru oslovených.

Zvolení dlouholetého pedagoga zdejší základní umělecké školy **pana PhDr. Ondřeje Čaneckého** za úvodní osobnost těchto rozhovorů nebylo náhodné. Pan učitel totiž po prázdninách oslaví významné životní jubileum, ke kterému mu my všichni, kdo ho máme rádi, upřímně gratulujeme.

DZ: „Dobry den, pane učiteli, jak si užíváte prázdnin?“

OČ: „Děkuji za optání. To víte, jsem normální člověk, tedy i já po náročném roce o prázdninách odpočívám.

Rozhodně mám ale také velkou radost z opravdové chuti a obrovské snahy mých žáků podělit se se svým umem s ostatními a jsem také potěšen zájmem a pochopením ze strany jejich rodičů. Jsem zároveň velmi pozitivně naladěný, neboť tento rok byl pro žáky mé třídy opravdu úspěšný. Mohu-li, zmíním například krásné 2. místo Veroniky Získalové v okresním kole celostátní soutěže ZUŠ ve hře na klavír nebo výsledek členů klarinetového tria ve složení Radek Suchánek, Lucie Hradecká a Filip Dvořák v 7. ročníku Velké ceny ZUŠ Česká Lípa, které se podělilo o výborná první tři místa ve své kategorii. Těší mě i zprávy o mých bývalých žácích, z poslední doby o pracovitém Honzovi Dočkalovi, kterému se na teplické konzervatoři velmi daří, a v příštím roce k němu přibude i Katka Haštavová, která byla přijata ke studiu hry na klavír.“

DZ: „A v osobním životě?“

OČ: „Jsem rád, že se mi i přes určité zdravotní problémy stále daří aktivně zapojovat do dění kolem. Pod patronací Organizace nevidomých a slabozrakých se nám povedlo v Praze založit 30členný vícegenerační pěvecký sbor Vokál Klub, kde jsem se s velkým potěšením ujal funkce vedoucího sboru. Dále také působím v Klubu zrakově postižených učitelů hudby, který má na starost jak další vzdělávání pedagogů, přípravu a vydávání notového materiálu v Breillově písnu, tak bohužel v poslední době stále častěji řeší problémy s omezováním pracovních úvazků a propouštěními zrakově handicapovaných učitelů na jednotlivých školách.“

DZ: „Prozrad'te nám, jste dokským rodákem nebo kdy a jak Vás sem osud zavál?“

OČ: „Pocházím ze severního Slovenska, hru na klavír a hudební výchovu jsem studoval v Praze (tehdy jsem se školním výletem poprvé navštívil Doksy) a v roce 1969 jsem přijal nabídku k působení na zdejší umělecké škole. Musím se přiznat, že se často v myšlenkách vracím k opravdu krásnému přijetí, jakého se mi zde dostalo mimo jiné od tehdejší ředitelky paní Blanky Šaarové, paní kolegyně-

ně Lewiové a paní Anny Trejbalové, které mi moc usnadnily mé dokské začátky.

Musím také zmínit své výhradně dobré zkušenosti s přijímáním své odlišnosti dokskými občany, pro které jsem jistě zpočátku působil zvláště. Děkuji jim za to.

DZ: „Můžete prosím zmínit momenty, které byly ve Vašem životě určující?“

OČ: „Prvním a bohužel velmi bolestným momentem se stalo matčino úmrtí v mých necelých 15 letech a dále následná podpora otce při mém rozhodnutí věnovat se mému velkému snu – hudbě a výuce dětí.

Jako další moment musím uvést svou, ač to zní nabubřele, celoživotní touhu po poznání, zvědavost a chuť poprat se s osudem, které mě v roce 1979 přivedly zpět do školních lavic coby studenta Filozofické fakulty UK v Praze, kde jsem mezi zdravými studenty absolvoval obor hudební věda a psychologie.“

DZ: „Promiňte, že Vám skáču do řeči, ale za minulého režimu nebylo obvyklé potkávat handicapované studenty na českých vysokých školách.“

OČ: „To skutečně ne. Však jsem si nejednou vyslechl výtku, k čemu zrovna mně studium bude. Měl jsem ale, ostatně jako mnohokrát, štěstí na lidi, kteří mi moc pomáhali, například s prepisováním textů a vyhledáváním požadovaných informací. Jsem opravdu moc rád, že dnešní doba přeje nadaným handicapovaným stejně jako těm zdravým.

A jako čtvrtý vpravdě důležitý okamžik svého života bych rád uvedl setkání s mou paní. Jistě mi budete věřit, když povím, že ne vždy je se mnou život snadný, ale ona, jako bytost rozumná, se mnou vytrvale snáší dobré i zlé a podporuje mě. Naše společná láska k hudbě a pomoc dětem jí k tomu pomáhá.

DZ: „Co se Vám na dnešních Doksech líbí?“

OČ: „Musím pochválit, jak jsou Doksy v posledních letech upravenější, uklizené, pro mě osobně je nyní pohyb po chodnících mnohem bezpečnější. Velkou radost mi pochopitelně udělala i celková rekonstrukce a zútulnění ZUŠ, kde trávím většinu svých dní. A mimochodem teď na jaře jsem osázení parčíků zaznamenal, jak jinak než čichem, i já!

DZ: „A co naopak vnímáte v Doksech negativně?“

OČ: „Mrzí mě například, že se nemohu spolehnout, že při své příští procházce městem nenarazím na obvyklém místě na obchod úplně jiného druhu, než byl posledně. Ale to není jen problém Doks, setkávám se s tím prakticky kdekoli.

Ale hlavně bych rád, aby děti, které na ZUŠ za podpory svých rodin studují, našly více uplatnění předvést své umění a výsledky naší společné práce. Mě osobně velmi těší společná setkání, která ve své třídě organizuji, a i z ohlasů dětí a rodičů vím, že se líbí. Proto jim i sobě přeji více možností k podobným akcím!

DZ: „Děkuji Vám za rozhovor, přeji krásný zbytek prázdnin a hodně sil v souvislosti s Vaším jubileem!“